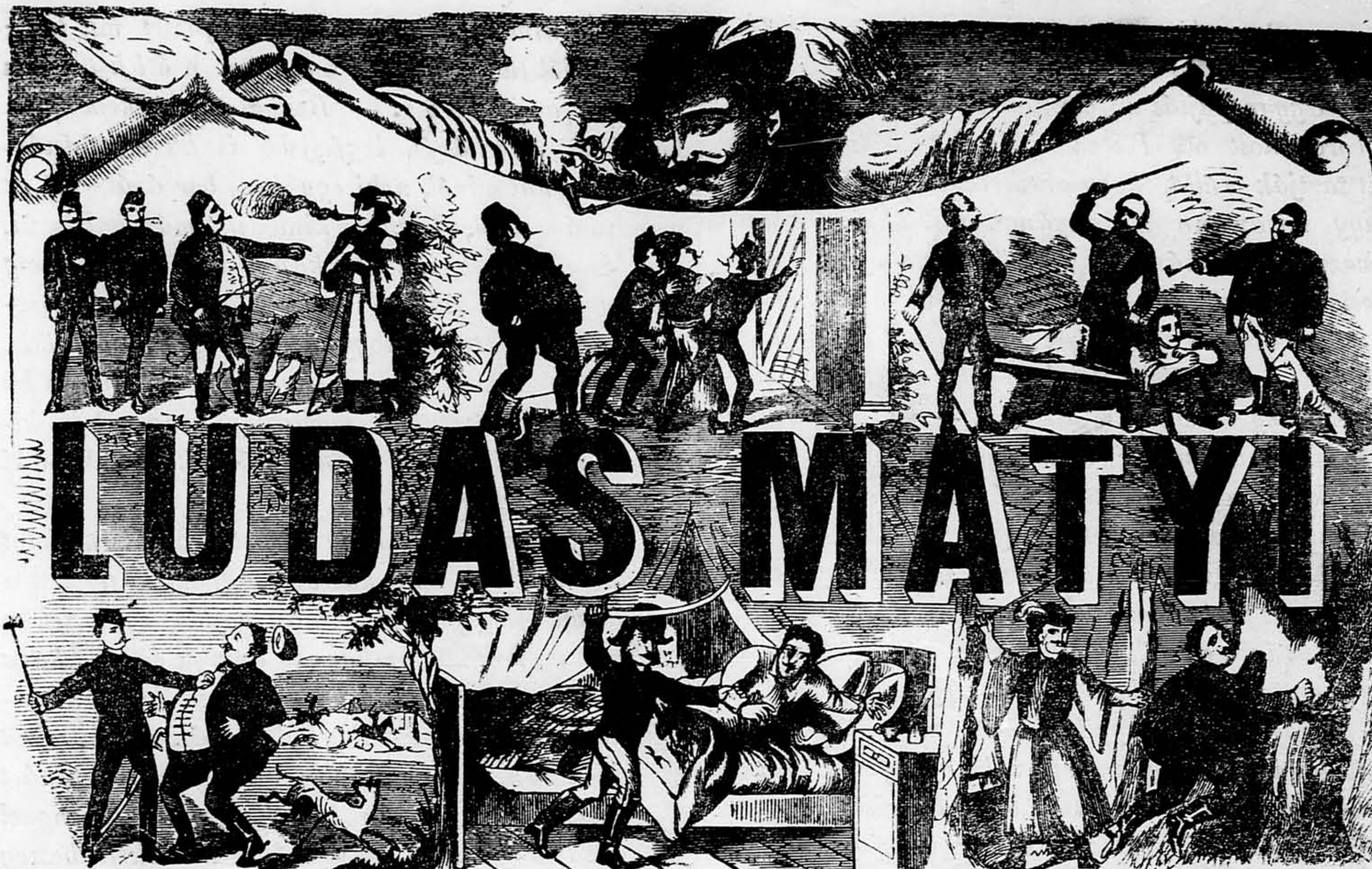

III. ÉVFOLYAM. Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra 1 frt. 50 kr.	Az előfizetési pénz a **kiadó-hivatalba** *Városháztér 6. szám* alá küldendő.	**Pest, dec. 26.** 1869. **51. szám.**	**GYŰJTŐKNEK** **öt előfizető** után **tiszteletpéldány jár.**	***Szerkesztői iroda:*** Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

Lónyay

a magyar pénzügyér.

Magyar nemzet! örvendj — tombolj, —
Nyisd sok „vivát"-okra szádat,
Hogy virágzó állapotban
Láthatod fináncziádat,
Ezt Lónyaynak köszönhedd,
„Kalapod előtte levedd."

Papiroson kimutatott
Többletül vagy „hat" milliót,
És csak „hetven" millióval
Emelte fel a nagy adót;
Pénzügyéri tudománya —
Lásd meg nemzet! „kész kincsbánya."

Holdankint „hetvenöt krajczár"
Hasznot ád a kincstári föld,
„E roppant jövedelmet is"
Egyedül csak neki köszönd;
Áldhatod e ritka embert,
Ki feltalált ily „bérrendszert."

Ő valóban csodát mivel,
„A hol nincsen ott is talál," —
Mert az adó behajtásban
„Kérlelhetlen mint a halál." —
De oszt pénzed mire megyen?
Gondod arra már ne legyen.

Sőt hunyj szemet, és ne lássad
Erszényed mint „ürül — lapul,"
De azt se ám, — pénzügyéred
„Mikép telik és gyarapul," —
Hanem csak légy „buza asztag," —
Ő meg „egér" lesz alattad!!

Hangosan kiáltsd hát „éljen," — !
Ez a magyar Aristides,
Ki „számolni" — nem szeretne,
Csak azt mondja: „Fizess fizess!"
Aztán hidd el „szakálára" —
Hogy kincseid hű sáfára."

Papirrágó.

Lapunk mai száma ez évben az utolsó, kérjük t. olvasóinkat az előfizetés

Édes komám Matyi!

Ugyan pajtás miféle nimet bölcs f ü l e s z o p ó, kóborog most ott Pesten tifelétek? — hallom hogy azt tartják rúlla, hogy antikrisztus! — Fogd meg vagy mi az annya kínnyának tartják, oszt a mint olvasom, hát háromféle üdöre osztotta az ember íletit, az első vót kűbül, a második abroncsbúl, a mostanit meg azt mondja, hogy plébül van.—Igazsága is van ükeminek, mert soh se vót annyi plégallér, meg vaskalap mint most. — Az abroncs idő meg akkor vót, mikor a magyar ember fejit, a ki egy kicsit előbb látott az óránál, hát az a sok feki bécsi czifrafrakkos bonnár megabroncsolta; — a kűbül való ilet meg tán akkor vót, mikor hajdanába az a sok feki kűszivű uralkodó meg rabló uraság rá ment igaz ok nélkül a szeginy nipre, osztán kifosztogatta mindenibül, azután meg kardra hányta.

Hanem mindegyik üdöbül maradt még mostanság is nihány magnak való, egye fel a fiszkes feki. — Azt is mondják erül a diátrista tudósról, hogy azt beszilli, mintha az ember a majom nemzetsigbül származna? — bion pedig mán hajja ü keme egy szó sincs abba igaz, mer hát én csak paraszt füvel is annyit mondok, hogy: elébb származik el az ember majommá, mert ne cselekedjik egyebet mint azt, hogy mennyik vigig csak Pesten, majd meglátja, hogy még Afrikába sem lát annyit, mint ott. Mióta a nimet lett az úr, azóta szaporodott el ugy a majom Magyarországon.

Azt is hallom erül a kóborgó majom tudósról, hogy hát ki prófécziázza az ember kaponyájábúl a jövendöt! meg hogy a macska kaponyára is ráfogja, hogy ember vót a nagy apja! — bion annyi való, hogy magába a Deák-pártba sok ollyan kaponyát találna, a milyennel hajdinánomba Sámson lepüfölte a filiszteusokat, meg hogy egyiknek több a velő a fejibe, mint a másiké — tud is ü keme ahoz, nízné meg csak annak a sok közösnyügös magyar atyafinak a fejit, az árgyélussát, fogadom, hogy nincs egyébb benne korpánál.

Látom én pajtás! hogy beszilhetnek a mai világba annak a kirolinos dámának, meg pápaszemes barázdabillegetőnek, meg hummi felhizott tökfilkónak akármit, — mer hát nem is ért hozzá, oszt azt hiszi, hogy komédia, mer hát fizetni kell érte.

Pajtás az igazándi tudós ember, „az árgyelussát ennek a nimetnek" nem mutogatja pízirt mit tud; mer hát jól tudja, hogy c z é g é r n é l k ü l i s e l k é l a j ó b o r. — Beszilhetne nekem bion kutyárúl, macskárúl, legfejjebb is ha megúnnám halgatni, hát adnék neki egy itcze bor árát, oszt az mondanám neki, hogy ne kinlodjik mán hallja ni, mer bion többet irne, ha kapálni tudna. Igy peig hát, egy bolond százat csinál, — azt szeretném osztám már mégis tudni, hogy hát mihaszon van belölle, hogy az a nimet annyit karatyol? — Még is ha ezt a sok közösnyügös majomfejü magyart jól kiszidná, hogy olyan bolond, hát mán akkor inkább el hinném, hogy van esze.

Olvastam azt is, hogy Bajszt uram is majmot csinált magábúl, mer hát veres frakkba utazott a császárral Egyiptomba! mán pajtás egye fel a feki azt a frakkot, amúgy is csunya egy maskara ruha, hát ha még osztán veres posztóból van? — hejj ecsém, a magyar ruha laddi akármillyen szinü posztóból van, s mentől több drága aranyos zsinórt varnak rá, meg osztán ha teli rakják is gyöngyel meg birilliántal, még gyönyörübb, nem kell bezzeg ennek válogatni a posztó szinit, csak draga legyik bion, a ki magára veszí, úr az abba, ecsém! — de mán az a isten nyomorúságos mondirja, míg ha csak fekete posztóból van, valahogy megjárja, de mán mihint paszomantot tesznek, vagy finyes pitykét rá, akármi ríszire, mán ecsém az árgyélussát inas mondirra válik az, nem hogy ha még Bajszt uram, de ha herczeg Eszterházi is veszi magára szegény frakkját.

Ni pajtás, ilyes valamit olvasok én helyel-helyel az ujságba, hogy B u d g e t t;—főkép mikor a miniszterjom uraknak pizre van szükségök, — mi a feki hát e? én mindig ugy olvasom, hogy b u k j m e g. Hát nem tudna ennek a csunya szónak helyes magyar nevet adni az a sok nagyfejü, magyar fülesopós! — teremtuttse pajtás! olyan fene nehíz vigig olvasni némelyik ujságot, hogy az ember azt sem tudja magyarúl vani — németül vani, franciául vani! — vagy tán azir irják ugy azok a tinta pocsék ujság irók, hogy az ilyen magamféle szegény paraszt ember, ne értsik belőle egy szót sem? — na hisz egye fel is ü keméket a feki, ha az a szándikok.

Olvastam ecsém, hogy a követ uraiméknak nagyon csekily vákácziót hagyott a miniszterjom—lám,

lám, most tünik mán ki, hogy kis deákok — mert ip addig tart ükeméknek is a vákáczió, mint az iskolás gyermekeké Debreczenbe, na de jól van ez igy.

Hanem egyet mondok most pajtás, nem tetszik nékem abba a bélközép pártba egy pár ember az árgyélussát. — Ere a vigig üres Ellenör ujságra is megharagudtam már, mert nagyon zavaros benne Tisza uram, oszt egész kiáradt, elöntötte a maga pártját iszappal, mint a másik Tisza a Bodrog közit. Tisza uram okoskodására mondom ezt, mellyet az Ellenör 241-ik számába irt, teremtuttse pajtás, addig viszi ez a Tisza nattsága, hogy megteszik ha nem miniszterjomnak is, de legalább luteranus Jezsovitának.

Te pajtás, még csak annyit irok neked, hogy adjon isten neked boldog víg karátson ünnepeket, áldjon meg a mindenható.

Karakán Marczi.

Kalapkához.

Azt mondják elmégy! menj . . . . . nem bánjuk,
Bár haza so jöttél volna!
Ugy legalább régi jó hired
Igy el nem kallódott volna!
Hidd el, biztunk reményltünk benned,
S te e reményt mivé tevéd?
Hogy megjövén: a mamelukkok
Köznyügös sleppjét czipeléd!

A „Századunk“ a megboldogult,
Tolta a kormány szekerét. —
Komárom hőso hát enyiro
Megváltoztatá szerepét?!
Ó gondolj vissza csak húsz évre!
Julius kettő s tizenegy!
Jobb lesz neked, . . . hagyj itt bennünket . . . .
Ne maradj itthon . . . . ne . . . . csak menj! . . . .

Gondolj vissza fényes multadra:
Ács, Hatvan, Kápolna, Sarló,
Hajdan ott vivtál . . . . most pedig ott:
Hol legnagyobb hős a „Napló.“ —
Nagyon magasról kellett esned,
Hogy a multat igy feledted!
S vitéz honvéd ezredek helyett,
Századunkat vezetgetted!

Bizony fényesebb volt Olaszhon
Szabad levegője alatt
Magyar legiót teremteni,
S vezetni a dicső hadat:
Mint Királyi Palkó, Rákosi,
Urvári, Jósika, Kemény —
Nem épen tisztes seregében
Lenni mameluk lapvezér!

Hatvanhatot nem is emlitem,
Hisz az csak egy szép álom volt!
S reá mindjárt elkövetkezett
A meggyülölt köznyügös folt!
S te haza jövél sok év után
S azt láttad alkalmatosnak:
Oda állni a bölcsnek csúfolt
Szekere mellé, — lógósnak!

Most elmégy, ... menj . . . . vidd el magaddal
A lapot, hol „vozér“ voltál,
S üres óráidban nézd végig
Még, — mit össze foltoztattál!
Mit nyertél vele? s mit nyersz ujra,
Hogy most ismét kibujdosol?!
Azt: mit a haldokló oroszlán,
Hogy Tök Jankó is kicsúfol.

Bőgős.

Ludas Matyi okmánytára.

Bizonyitvány.

Miről hivataloson bizonyitom, mely ügyben Karasi Andrásra gyanuskodnak minden czélbul ártatlanul okozhatja bajatt minek után semmi befolyása nálam nem volt, mirül tisztelettel a T. cz. község elöjáróságnak hivatalos tisztelettel át köldettik.

Magyar kir. pénzügyőri osztály tul.

Csenger, 1869. November hó 18-án.

Reich
(keröleti vezető.)*

(* *Még szerencse, hogy a vidéki fináncz urak ennyit is tudnak magyarul, Budán Lónyay uram fináncainál ez a jelszó: „Ich spreche nicht ungarisch.“*

KRISZT-

I.

Kakas Márton, Bolond Miska, Ludas Matyi és Borszem Jankó hetenként 1 krt kaptak krisztkindli fejében Lónyai urtól. Nem sok, de még is jobb, a semminél.

II.

Lónyai ur is megkapta a maga krisztkindlijét, a miért máskor öszvetett kézzel kunyorált, azt most Tisza Kálmán tálczán vitte elébe.

Csak a sajtóvétségesek krisztkindlijéről nem gondoskodott Horváth

---

Egy görög Miklósnak.

Ahány szinbornak a gyöngye !
Országútnak a göröngye ;
Ahány polus embertesten ;
Ahány bankár-bukás Pesten ;
Ahány Rómába a pap most ;
Ahány fillért pápa kap most,
Ahány huga a papoknak —
Plébánusnak, kanonoknak ;
Ahány kutya van a ker'be ;
Ahány magyarember perbe ;
Ahány szó a Corpus-Juris ;
Ahány szolga sokszor úr is ;
Ahány botot azért mérnek,
Hogy azt tilják a törvények ;
Az Oceán ahány iczcze ;
Ahány Berzenczey viczcze :
Ahány mázsa Erdély sója,
„Ludas Matyi" olvasója ;
Ahány Virgil baklövése,
Ahány ablak betörése ;
Ahány „szavazzunk" a Házba ;
Ahány aspirans van lázba ;
Ahány forint az adóban ;
Ahány Kossuth-tagadó van ;
Ahány közösügyes marha,
Melynek behuzva a farka ;
Ahány subvention hizik ;
Ahány muszka-sasba bizik ;
Ahány stempli, trafik s quóta —
E sok keserü piskóta ;
S ahány financz erre rádás :
Szálljon Reád annyi : Áldás ! ! !

Furkós Both.

KINDLIK.

III.

A képviselök is megkapták a karácsonyi mákos kalácsot.

IV.

Páter Makutyi is megkapta a maga krisztkindlijét a szóteljes értelmében.

Bódi, miért is boldog ünneplést kivánunk Ö excellentziájának!

Ludas Matyinak Bernát Gazsi.

Hogy a váczi sajtó s félbolond kóterben
Kedves Skorpiommal együtt s egyetemben
Rólam oly nemesen megmegemlékezel :
Erre válaszolok, még pedig ezennel.
Karácsony ünnepnek krisztuszi napjára,
Mely vésve van az én szivem táblájára.
Mennék én hozzátok, ámde nem mehetek,
Mert ellenem szólnak a napok s a hetek.
És igy a hajói Bernát palotában,
Mely szörnyen görögök közzé ékelve van,
Nem tehetek mást mint a mennyit cselekszem,
Tudnilik mielőtt ágyamba lefekszem.
Betekintek azon ablak közti spájszba
Hol nyakik uszik az ember a
S kiragadva onnan egy mádi czilindert
Abból méregetem a korszerü embert.
S elvégre is azon eredményre jutok,
Hogy a hitvány világ elöl messze futok,
S meghajlok csak azon kevés ember előtt,
Kiknél a honfi szív az ész fölébe nőtt,
S nem azt keresik, hogy mit sugall az elme :
Hanem azt, hogy mi egy honfi szív szerelme.
Akkor oszt döngetem a csutora nyakát :
Skorpióért s érted iszom egy quarterkát.
E pedig történik egy sóló estélyen,
Melyen azt mondom, hogy: a függetlenség
éljen!

A nagy „költő.“

(Románcz.)

I.

Fényes palotában
Nagy uri pompában —
Foly a lakzi, mulatoznak
Ős Buda várában.

Cseng a pohár, serleg:
Nagy uri kegyenczek
Hizelegnek, tömjéneznek
A „nagy“ ministernek .....

Megnyilik a Cassa,
Enged a lakatja —
Ez is, az is — a magáét
Illik, hogy kikapja.

S fölzendül az ének
A „kegy“ Istenének:
Eget, földet .... milliókat,
Plusokban igérnek!?

II.

Túl — alant nagy lárma
Fölhallik a várba,
De hijába! a ministert
Ringatja még álma!

Pesti-piacz népe
Segitséget kérne ....
De sehogy nem hallatszik meg
Akármeddig kérje! —

Tornyosul a felleg,
Börze, — piacz, reszket ....
Hat millió árnyékába
— Mindannyi elveszett!!

* * *

Fent a palotába,
A nagy úr magába —
Olvassa át a tömérdek
Kincset a Cassába!

Ciconia.

Hasli Muzes thodomángyos, phulitikos és khültüi levele.

Szerkesztülében!

Mastanában tshinaltham mogomnak edj khis regrácziont, thodom moga asztat is khezdett már gondolkhozni, hogy: tholánthán az a Hasli ülte fül az ü phoripasárgajáro, és khiral diszes khiserethével ótazta kheletre, vagy phedig mente a Murlákhukra, hodj khaszálja magának cshatapioczon babérbul nagy khalangya buglákat.

Bizon szerkesztülében! hogy ha állta vulna mudumban Szuezba elótazhatnum, mönthem vulna én nadjon ürümest, nem éphen azért hodj lássam khanálist — mit itthunn is láthatom miniszterjomthul khiczövekheltetve eleget — hanem azirt, hodj megphilonthassak aszt a verhenyes thengert, mellen egyszer Muzes a mi népönknek gyalogotat khiszáritotha, és hodj megláthassak Israel és Jóda-urszágot, mit régi hojdonában Izraelbül thámadt Deok és Phulszkhi Franczok ürükre elkhüzüsögyesithették.

Ülthem vulna én uttand a Sium-hegyi thethejébe, és járvo Jerozsálem phusztolt falai khüzütt, khikhémlelthem vulna mogomnak khipzeletben a rethentelenetes Sámsunt, a vithéz Gedeun, Abemilech és Thulát. lontásukhat, ellesthem vulna Dovid khiráſthul a djenerü cshárdást, mit a frigy-ládo elütt khankanozta, — megkhisérthettem vulna a lontos királ korja meludiájábul phár ikhes dolt szip hegedő szuban elzüngülni, — cshukut khöldöttem vulna ikhes Betsabe phöhül keblére, a mint aszthat feredés khüzben a Khedron hullámoiban lucsugva himbáljo. Cshodálthom vulna Absulun szipsigét, — bámoltham vulna Solomon bülcshességét, és vigezetre — valusággal füredthem vulna meg a Bethesda továbban, hodj megifjudutt erüvel gyühettem vulna haza — borulandó az én khedves Rüfkhölöm domborus khebelére.

De hagygyunk eszt a nagy khiváncsiságut azoknak, khik ráérik minden idüthájban utt khivül forsongulni, és szuljunk irdekhesebb dologról, phulitizáljonk Murlákokrul.

Én ogy hiszek szerkhesztülében! hodj valamennyi Donafejedelemség érti egyet ebben a Murlák fülkhelésben, és akharják fülállaphitoni edj dili szláviát. Murlák atyafiok bátran viselnek magokhat, miotand mindennopi thapaszthalásból oda gyüttek, hodj a német sugurt megverhet már e-ztánd a — Phiczi Pisti is.

Hallok: hodj akharják háboru sikkerességiért Dolmácziába vinni ujmudi hadakhuzu eszkhüszt, hodj evvel a sziklákhot szétrubbancshanak, s ezen most suk nimet otyafiak igen thürnek az ü fejükhet. Én szerkhesztülében! — jotalum nélköl — ajánlum erre edj igon hotol-

mas szherszámut, mell bizomosan használni fugja: Utt van a mindenpféle zavarus gundulatukthul photrifikhált, és a phesti czirkosban ezer bulunduš bukfenczekhüszt a legfhinumabb faltürü khasok prubáját khiállt Szilágyi Virgil fheje, vigyenek el asztat, eskhöszöm Dovid phorittyájára! hodj khifugja állni a hatvágást.

Ad vucem Szilágyi Virgil. Mi lelt esztet az embert, hodj ogy lázit a phesti kotholikos szegin khüzünséget a khüzségi iskolák ellen? Én ogy hiszek, nem edjébb mint az, hodj ü neki volamellik pháter Mokutyi, örök lapus-gota-ötés bünében szenvedü bodjelárissa részére khieszküzülthe valamell bankban nyumathut — indulgenczhiális levelet.

Hej! nem hittem vulna thaval akhár khinek,
Hodj Szilágyi ma már fülmongyon a hitet,
S legyen napra furgu (máskint thányér-ruzsa)
Mellyel pháter Tritytroty mogát khoszoruzza.

Halo isthennek, hodj korán khimuthattya
Az agyarát, a mit cshonyán cshatugattya,
Hiszen elevenbe vele még nem fugutt, —
Jokhor rávethetönk a — harapufugut.

Ulvasok edj helt lonthus khültheményjekben a mint Dávid khirál phonoszulván züngüli, hodj: „A básányi nagy ükrük reám döhödtenek, szürnyen öklendeznek, engem megülni idjekeznek,“ és ezekből jot eszemhe, hodj én is jártom igy; mert „Dorázs“ ujság (mit én nevezem phoszogonak) szerkesztüi, mindenpféle becsölet roblást igyekeznek rojtham elkhüvetni. Persze azért cshelekhesznek eszt a khét tharisznyáro kholdulo irudalmi gyujthogatu deák jerekhek, hodj én özzem velek phulemiát. Csholotkuznak szeginek! mer én ükhot semmibe sem veszek, még cshok a nádphálczámmal sem legyinthek muj ette szorvok feli. Khérem szerkhesülébent is, hodj maga is — mint eddig — ezotandra is hagygyon ükhet békhében khérőczeni.

Hasli Muzes m. k.
mindenpféle pulithikos, thodományos levelek szerkhesztüje, és madjar izraelito notorál poét.

Szeretet fillérek.

E lapok kiadó tulajdonosa Mészáros Károly 600 frt pénzbirsága költségeinek fedezéséhez járult:

Körmendy Sándor képviselő 2 frt. Ujváry István ügyvéd Debreczenből 1 frttal, Pitrolt Lajos gépész Apatelek 50 kr. o. é.

Fogadják a szives adakozók a fogságot szenvedő őszinte köszönetét.

A kiadó-hivatal.

Ludas Matyi gyors postája.

Dörgő Demeternek: Édes Dörgő Demeterem! olyan adomákat és historiákat küldjön kend nekem, a mihez nem kell felvilágositó szótárt irni, hanem maga magát magyarázza meg.

Üsdvágd Jancsinak: Nem látszik ki a szür alól, hogy olyan bátor legény kelmeed . . . Nótába megjárja a hogy is volt csak, de Ludas Matyiban nem a Karakán Marczi utánzása

Kurucznak: Csudafit megbámultatjuk . . a farsangon.

A pissei és Dráva szabolcsi papoknak; Kurucz poetánk István napjára egy tréfás köszöntöt küldött be, melyet már nem adhatunk, mivel lapunk befejeztetett. A jó kivánást azonban az Istvánok ugy hisszük prózában is szivesen veszik, tehát éltesse az isten Baranya „csókolni való“-papjait.

Macsai Szücs Jánosnak R. Palotán. Lapjait személyesen szoktuk csomagolni, és igy bizton tudjuk, hogy innen elmegy; — e napokban személyesen megyünk a R. palotai póstáshoz.

A molnár és a malma.

Piczula Menyus: (dalol) Országban van egy malom,
Budgettet őrlök én azon.
Ha hiányzik a b i z a l o m . . .
Odaviszem lejáratom
V á m o l a t l a n . . a garaton.

Rajzoló: VIRÁGHEGYI. — Felelős szerkesztő: KARAKÁN MARCZI. — Kiadó tulajdonos MÉSZÁROS KÁROLY. — Metsző HUSZKA.

Nyomatott Kunosy és Réthy-nél Pesten, (váczi-ut 9. szám alatt.)